

ת"פ 18625/03/15 - מדינת ישראל נגד אחמד קיס, אחמד אבו שנב, חוסין אבו שנב

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 18625-03-15 מדינת ישראל נ' קיס ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אחמד קיס
2. אחמד אבו שנב
3. חוסין אבו שנב

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירות של גניבה בצוותא (שלוש עבירות), לפי סעיף 348 + 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום, במהלך החודשים 09/12-10/12, בשלוש הזדמנויות שונות, גנבו הנאשמים מבתי עסק שונים, שלושה מכשירי טלפון ניידים ושני מחשבי לוח (טאבלט) השייכים לבעלי המקום.
3. נאשם 3 ביקש לצרף שני תיקים נוספים כמפורט להלן:

(-) ת"פ 42605-12-15 בו הורשע בעבירה של גניבה בצוותא, עבירה לפי סעיף 384 + 29 לחוק העונשין, בכך שביום 30.8.14 גנב מספר בקבוקי בושם בסניף הסופרפארם בשפיים.

(-) ת"פ 8379-11-15 בו הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין וכן גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 + 29 לחוק העונשין. כמפורט בכתב האישום, קשר הנאשם קשר עם אחר לגנוב מוצרי ביגוד מחנות בנצרת. במסגרת אותו קשר נכנסו השניים

לחנות, הנאשם לבש על גופו מספר פרטי לבוש ועזב איתם את החנות מבלי לשלם עבורם. חברו לבש אף הוא מספר פרטי לבוש, אך לא עלה בידו לעזוב את החנות שכן נתפס על ידי עובדי החנות. שווי הרכוש היה כ- 3,500 ש"ח והוא הושב עוד באותו היום לבעליו.

תסקירי שירות המבחן

4. שירות המבחן הגיש תסקירים בעניינם של הנאשמים. אביא להלן את עיקרי הדברים:

נאשם 1 - כבן 28, סיים 12 שנות לימוד ואף החל בלימודים אקדמאיים, אך בשל מצבו הכלכלי נאלץ להפסיקם כדי לסייע בפרנסת משפחתו. הנאשם קיבל אחריות על ביצוע העבירות והסביר את ביצוען בחוסר בשלות. שירות המבחן התרשם מנאשם צעיר בעל קושי בוויסות דחפים ודחיית סיפוקים, ובשל העובדה ששלל נזקקות טיפולית, לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ לכן על הטלת מאסר בדרך של עבודות שירות.

נאשם 2 - כבן 24, סיים 8 שנות לימוד בלבד ומגיל צעיר חי בתנאים קשים. חרף גילו הצעיר, תיאר הנאשם התמכרות לסמים ואלכוהול, אך טען שנגמל בכוחות עצמו. עם זאת שירות המבחן ציין כי בבדיקה נמצאו בגופו שרידי סם. ביחס לעבירות, קיבל הנאשם אחריות לביצוען והסביר במצבו הכלכלי הקשה אותה עת ובהתחברותו לקבוצות שוליים. שירות המבחן התרשם שהנאשם מצליח להתחבר לחומרת מעשיו ולאור נתוניו האישיים, צוין כי הסיכון להישנות העבירות ללא הליך טיפולי הוא גבוה. הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי אך בפועל ניתק קשר עם שירות המבחן ולאור כך לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית. עם זאת, צוין כי הטלת עונש מאסר תגרום לנסיגה בתפקודו ולכן הומלץ על מאסר בעבודות שירות.

נאשם 3 - כבן 23, סיים 7 שנות לימוד בלבד, ובשל מצבה הכלכלי הקשה של משפחתו יצא לעבוד בגיל צעיר בעבודות מזדמנות. לדבריו, העבירות בוצעו מתוך קושי כלכלי וכיום - לאחר ששוחרר ממאסר ארוך - הוא מבקש לשקם את חייו. שירות המבחן התרשם מצעיר שגדל בתנאים קשים ופיתח דפוסי התנהגות אנטי סוציאליים, חלקם הישרדותיים. הנאשם לא הביע נזקקות טיפולית ושירות המבחן לא התרשם ממוטיבציה ובשלות מצדו לשינוי. לאור כך המליץ שירות המבחן להתחשב בזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ולהטיל עליו מאסר בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה ציין כי יש לראות בחומרה גניבת מכשירי טלפון חכמים, וזאת לאור מהותו של מכשיר זה כיום, הכולל את "סיפור חייו" של בעליו. בעניין מתחם הענישה ההולם עבירה זו הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה בה נקבע מתחם הנע בין שני חודשי מאסר בפועל ועד 8 חודשי מאסר בפועל למקרה בודד, תוך

שהמאשימה טענה שאם ייקבע מתחם אחד, יש לתת את הדעת לריבוי המעשים. ביחס לתיקים שצירף נאשם 3 לא הוצע מתחם ענישה.

6. בהתייחס לעונש הראוי לנאשמים, ציינה המאשימה כי תסקירי השירות המבחן אינם מצביעים על אופק שיקומי, אלא על המלצה להקלה עונשית בלבד. הודגש כי לכל הנאשמים עבר פלילי מכביד ורלוונטי ולנאשם 3 מאסר מותנה חב הפעלה. לאור כך, ביקש ב"כ המאשימה להטיל על כל אחד מהנאשמים עונש מאסר בפועל ברף הבינוני של המתחם, מאסר מותנה, פיצוי, קנס והפעלת המאסר המותנה ביחס לנאשם 3 במצטבר. ביחס לשיהוי שבהגשת האישום לא ידע ב"כ המאשימה למסור הסבר משכנע.

7. ב"כ נאשם 1 לא חלקה על חומרת העבירות אך ביקשה לתת את הדעת להודאתו ולחרטה שהביע ולראות בכך כמעידה שאין בה ללמד על אופיו. בעניין זה צוין כי הנאשם השיב את אחד מהמכשירים שנגנבו ויש לראות בכך נסיבה לזכותו. נטען כי לאור סמיכות הזמנים בין העבירות השונות יש לקבוע מתחם אחד שתחילתו במאסר מותנה וגבולו העליון 6 חודשי מאסר בפועל. בהתייחסה לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם, הפנתה הסנגורית לשיהוי הרב בהגשת כתב האישום (שנתיים וחצי); לעובדה שמאז לא נפתחו נגדו תיקים נוספים; לעברו הפלילי הקל (לשיטתה); לגילו הצעיר; למצבו הכלכלי הקשה ולדברים שציין שירות המבחן בתסקיר. לאור כך ביקשה הסנגורית להטיל על הנאשם עונש צופה פני עתיד בלבד.

8. ב"כ נאשם 2 ציין כי העבירות בוצעו בתקופה קשה בחייו של הנאשם וכי מאז שנת 2013 לא עבר עבירות כלשהן. בהקשר זה הפנה הסנגור לשיהוי שבהגשת כתב האישום וציין כי לו היה מוגש כתב האישום במועד, ניתן היה לצרפו לתיק בגינו נידון הנאשם למאסר בשנת 2014 (העבירות בגינן נאסר, בוצעו בשנת 2013). הסנגור הפנה לנסיבות חייו הקשות של הנאשם וציין כי חרף כך הוא מנסה להתמיד בעבודתו מתוך רצון להשתקם. משכך ביקש הסנגור להטיל עליו עונש צופה פני עתיד לצד ענישה כלכלית. ביחס להמלצת שירות המבחן לענישה בעבודות שירות, ציין הסנגור כי יהיה בכך לפגוע ביכולתו של הנאשם להתפרנס, דבר שיפגע בשיקומו.

9. ב"כ נאשם 3 טען כי העבירות מושא התיק העיקרי בוצעו עת הנאשם היה צעיר כבן 18.5 בלבד. כן הפנה הסנגור לנסיבות חייו הקשות של הנאשם ולכך שמזה תקופה הוא אינו מבצע עבירות נוספות ומאז שחרורו ממאסר הוא מתמיד בעבודה ומנסה לקיים חיים נורמטיביים. ביחס למתחם הענישה, ביקש הסנגור לקבוע מתחם אחד בשל הקשר ההדוק הקיים בין העבירות. בהתייחסו לעונש שיש להטיל על הנאשם, הפנה הסנגור לשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום; להודאתו בהזדמנות הראשונה; לחרטה שהביע; לגילו הצעיר; לנסיבות חייו הקשות; לתסקיר שירות המבחן וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. ביחס להפעלת המאסר המותנה, סבר הסנגור כי באם יחליט בית המשפט להפעילו, יש לעשות כן בחופף לכל עונש שיוטל, באופן שיאפשר לנאשם לשאת בעונשו בעבודות שירות.

10. נאשם 1 בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו וביקש לאפשר לו לשקם את חייו על-ידי חזרה למעגל העבודה.

11. נאשם 2 בדברו האחרון סיפר כי לאחר שחרורו ממאסר - באוגוסט 2015 - החל לעבוד בחנות דגים על מנת לעזור בפרנסת משפחתו מרובת הילדים. לדבריו כיום הוא תומך במשפחתו שכן אביו מרצה מאסר בפועל.

12. נאשם 3 בדברו האחרון חזר ואמר כי מעשיו נבעו ממצוקה כלכלית וכיום הוא מבקש לשקם את חייו.

דין והכרעה

13. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. ב"כ הנאשמים טענו שמדובר באירוע אחד. המאשימה לא הרחיבה בעניין זולת טיעון כי אם ייקבע מתחם אחד, יש להביא בחשבון את ריבוי העבירות לצורך קביעת גבולותיו.

14. בחינת עניינינו על-פי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)) מעלה כי מעשיהם של הנאשמים הם רצף של עבירות זהות, עד כי פיצולם גורע מאופיים הייחודי כמכלול. מדובר במספר עבירות שבוצעו על ידי אותה חבורה, כלפי קורבנות זהים (מבחינת מהותם - בעלי עסקים), באותה שיטה (בעלי עסקים המותירים את מכשירי הטלפון שלהם ללא השגחה בבית העסק), ובסמיכות זמנים יחסית. על כן יש לראותם כמסכת עבריינית אחת אשר יש לקבוע בגינה מתחם עונש אחד וזאת למרות שבוצעו במועדים שונים וכלפי קורבנות נפרדים. עם זאת אביא כמובן בחשבון את העובדה שמדובר בשלושה מעשים נפרדים. ראו: "[העבירות - י.ט.] התבצעו באופן שחזר על עצמו, בסמיכות זמנים ובנסיבות דומות ... אין בכך כדי לגרוע מן החומרה שיש לייחס לדברים. ה"אירוע" כולל שלושה מעשים חמורים..." (ע"פ 4197/14 מדינת ישראל נ' פלוני (12.4.15)); כן ראו את נסיבות רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015)).

15. ביחס לכתבי האישום שצירף נאשם 3, ברי כי אין כל קשר בינם לבין העבירות מושא התיק העיקרי (ואף בין לבין עצמן). מדובר בעבירות שבוצעו מספר שנים לאחר העבירות מושא התיק העיקרי, על ידי מבצעים שונים ובשיטות שונות ומשכך בעניינם ייקבעו מתחמים נפרדים.

16. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** עבירות הגניבה, כפי שביצעו הנאשמים, פוגעות בזכות הקניין של המתלוננים ובתחושת ביטחונם האישית. לאור מהות המכשירים שנגנבו, קיימת גם פגיעה בזכות האדם לפרטיות.

17. **נסיבות ביצוע העבירות:** מדובר בעבירות המעידות בבירור על תכנון מוקדם וזאת לאור נסיבות ביצוען, ריבוי והעובדה כי כולן בוצעו בצוותא על ידי אותם נאשמים. העבירות שבתיק העיקרי - גניבת טלפונים

סולוריים ומחשבים - גורמות נזק רב לבעליהם בשל מהותם ותפקידם כיום בחייו של האדם. בעניין זה צוין לא אחת כי מכשיר טלפון חכם אינו עוד מכשיר טלפון בלבד, אלא מחשב המכיל מידע רב אודות בעליו - פרטי חבריו, תמונות, דואר אלקטרוני, מסרונים, גישה לחשבונות בנק (לעיתים תוך שמירת סיסמה על גבי המכשיר ללא אבטחה) ועוד מידע פרטי. גניבה של מכשיר מסוג זה, אפוא, מגלמת בתוכה פוטנציאל נזק של ממש, לא רק בהיבט הכלכלי (שווי המכשיר) אלא היא כוללת היבטים של פגיעה קשה בפרטיות ובצורך לשחזר את המידע ולעיתים אף לדאוג לשחזורו. ראו בעניין זה: (ע"פ 8627/14 נתן **דבראש דביר נ'** **מדינת ישראל** (14.7.15)).

18. כן יש לתת את הדעת שהרכוש שנגנב לא הושב, למעט מכשיר מסוג סוני אריקסון, אותו השיב הנאשם 1 בעת חקירתו. המאשימה ציינה שטרם עלה בידה לברר אם מכשיר זה אכן קשור לאישום 2, בו נגנב מכשיר מסוג זה. ניתן לתמוה (לשון המעטה) על טיעון זה, לאור בעובדה שחלפו מעל ארבע שנים מאז ביצוע העבירות. בכל מקרה, ככל שעדיין אין בידי המאשימה תשובות בנושא, מצופה כי תעשה לבירורן ללא דיחוי על מנת שהמכשיר יושב לבעליו. תשומת הלב מופנית בעניין זה למועד ביצוע העבירות (שנת 2012) ולכך שהמכשיר אמור היה להיות מושב לבעליו לפני זמן רב (בין אם הוא המתלונן באישום 2 ובין אם לא). מסקנה זו מתחייבת במיוחד לאור קצב התקדמות הטכנולוגיה בימינו, שכן לאחר ארבע שנים קשה למצוא תועלת כלשהי שיש למתלונן עוד במכשיר זה (ודוק: כמובן שיש מקום להביא בחשבון גם את הצורך הראייתי הקיים לעיתים במכשיר גופו אשר ימנע השבה למתלונן (ראו למשל: תפ"ח 502/07 תפח (נצ') 502-07 **אילנה ראדה נ' מדינת ישראל** (19.12.16)), אך דומה שאין זה המקרה ונכון היה להשיב המכשיר לפני שנים רבות).

19. **מדיניות הענישה:** בשל מהותו של מכשיר הטלפון החכם, הפגיעה הנגרמת מגניבתו והיקפה של התופעה, נקבע לא אחת כי על ביתהמשפט לנקוט מדיניות ענישה מחמירה בעבירות אלו. ראו:

"בענייננו, המבקש ביצע עבירות חמורות ביותר, ובעיקר אמורים הדברים בגניבת מכשיר הטלפון הנייד, כאשר יש לתת את הדעת על המגמה הכללית להרתיע עבריינים מפני שוד או גניבת מכשירים סולאריים, אשר הפכו, זה מכבר, ל'מכת מדינה' " (רע"פ 3989/15 **שי גוזלאן נ' מדינת ישראל** (9.8.15))

וכן:

"גניבה ושוד של טלפון סולארי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסולארי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים

כרוך במשאבי זמן וממון.... גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולריים הנמכרים כיום, הינם "מכשירים חכמים", שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם - חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה. ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולארי לאמצעי תשלום המכונה "ארנק דיגיטלי", אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בידיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה...

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה". (ע"פ 8627/14 **נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל** (14.7.15))

עם זאת, מובן כי בצד קביעה עקרונית זו, נשמרת גם הבחינה האינדיווידואלית ביחס לכל נאשם ונסיבותיו המיוחדות.

להדגמת העונשים המוטלים בגין עבירות מסוג זה, ראו:

רע"פ 6365/13 **יפיים קליינר נ' מדינת ישראל** (23.9.13) בו נדחתה בקשת רשות ערעור ביחס לעונש מאסר של 4 חודשים שהוטל בשל גניבת מכשיר טלפון סלולרי מאדם ששהה בבית קפה. בית המשפט העליון ציין כי מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט השלום (2-8 חודשי מאסר), סביר ואינו חורג ממדיניות הענישה.

רע"פ 3989/15 **שי גוזלאן נ' מדינת ישראל** (9.8.15), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בגניבת מכשיר טלפון סלולארי, אגב ניסיון תקיפת הקורבן, והוטל עליו מאסר מותנה בן 6 חודשים בלבד. מתחם הענישה שנקבע בבית משפט השלום הועמד על מאסר מותנה ועד מספר חודשים שניתן לרצותם בעבודות שירות.

עפ"ג 25337-07-11 **מדינת ישראל נ' אבו סביתאן** (7.9.11) בו הוחמר עונשו של אדם שגנב תיק וטלפון סלולרי משישה חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר תוך הפעלת מאסר מותנה במצטבר. הנאשם במקרה זה היה בעל עבר פלילי עשיר.

ת"פ 20795-09-15 **מדינת ישראל נ' חוסין** (9.2.16), בו הורשע הנאשם בעבירות של גניבה והסגת גבול בכך

שגנב שלושה מכשירי טלפון סלולריים מחולים שהיו מאושפזים בבית חולים (הנאשם צירף גם תיק של גניבת רכוש נוסף). הנאשם היה צעיר (22) ובעל עבר פלילי. בית המשפט הטיל עליו עונש מאסר של 12 חודשים והפעיל מאסר מותנה במצטבר.

כן, אפנה, לצורכי השוואה בלבד ובשינויים המחויבים, לע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל (2013), בו קבע בית המשפט העליון מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל, ביחס לעבירת שוד "ספונטאני" ללא נזקים משמעותיים, תוך גניבת מכשיר סלולארי.

20. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו, המהוות אירוע אחד, נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר.

21. ביחס לתיקים המצורפים, הרי שלאור נסיבותיו של ת"פ 42605-12-15 (גניבת בקבוקי בושם בשווי וכמות לא ידועים), יש להעמיד את מתחם הענישה על עונש הנע בין מאסר מותנה ועד מאסר בפועל למשך 6 חודשים. ביחס לת"פ 8379-11-15 (גניבה בצוותא וניסיון גניבה של פריטי ביגוד בשווי 3,500 ש"ח) יש להעמיד את מתחם הענישה על עונש הנע בין מאסר מותנה ועד מאסר בפועל למשך 8 חודשים.

קביעת עונשם של הנאשמים

22. קביעת עונשם של הנאשמים אינה משימה פשוטה בנסיבות העניין. הנאשמים שלפני ניהלו שנים רבות אורך חיים עברייני שכלל פגיעה תכופה בציבור ורכושו. נאשמים 2 ו-3 אף ריצו מאסר ממושך יחסית, חרף גילם הצעיר. לנאשמים 2 ו-3 נסיבות חיים קשות, אשר אין בליבי ספק שהן עומדות בבסיס מצבם, אף כי מובן שאין בכך להצדיק זאת. עוד ראוי לציין כי הגם שהנאשמים נשלחו לשירות המבחן, למרבה הצער לא התרשם שירות המבחן מסיכויי שיקום ממשיים בעניינם. משכך, על עונשם להיגזר בגדרי מתחם הענישה.

23. נקודה משמעותית נוספת לצורך קביעת עונשם של הנאשמים, היא השיהוי הרב שבהגשת כתב האישום. מדובר בעבירות שנחקרו בסמוך למועד ביצוען ואף הוגשה הצהרת תובע לפי סעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 - עובדה המעידה על כך שהחקירה הסתיימה ימים ספורים לאחר מעצר הנאשמים. בסופו של יום הנאשמים שוחררו על ידי בית המשפט, ואולם עדיין יש לתמוה עד מאוד, מדוע נדרשו למאשימה שנתיים וחצי על מנת להגיש את כתב האישום. ברי כי הצורך בתעודת חיסיון אינו מצדיק עיכוב שכזה, אם בכלל. מדובר אפוא בשיהוי משמעותי ללא כל הצדקה. שיהוי זה משמעותי במיוחד ביחס לנאשם 1 אשר לא עבר כל עבירה מאז שנת 2012 וכן ביחס לנאשם 2 שהעבירה האחרונה שעבר היא משנת 2013.

24. כידוע, שיהוי ניכר בהגשת כתב האישום עשוי להביא להקלה בעונשו של נאשם וכי "היקף ההתחשבות בשיקול זה משתנה ממקרה למקרה בהתאם לנסיבות העניין ולשיקולים רלבנטיים אחרים, כאשר נאשם

יופטר מעונש מאסר בפועל בגין התמשכות הליכים בעניינו רק במקרים קיצוניים" (ע"פ 5822/08 טריטל נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (12.3.09); (ע"פ 8421/12 ינון בן חיים נ' מדינת ישראל (29.9.13)).

אפנה אפוא לדון בעונשו של כל נאשם באופן פרטני.

נאשם 1

25. נאשם 1 הוא צעיר כבן 28 והיה כבן 24 במועד ביצוע העבירות. הנאשם קיבל אחריות והודה בביצוע העבירות. שירות המבחן התרשם מיכולתו להבין את חומרת מעשיו והבעייתיות שבהתנהגותו. עם זאת צוין כי הוא אינו מביע נזקקות טיפולית.

26. עברו הפלילי של נאשם 1 אינו נקי והוא כולל מספר עבירות רכוש בגין הוטלו עליו בעבר עונשים מותנים. עם זאת ראוי לציין כי העבירה האחרונה בוצעה בשנת 2012, כמו גם העבירות בגין הוא נותן כיום את הדין. דומה, אפוא, כי מאז - משך 4 שנים - מנהל הנאשם 1 אורח חיים תקין. שליחתו למאסר כיום עלולה לפגוע בכך ולגרום לנסיגה בתפקודו. לכן, חרף חומרת העבירות, סברתי כי לאור נתוניו האישיים, השיהוי המשמעותי שבהגשת כתב האישום וחלוף הזמן הכולל (סעיף 10יא(10) לחוק העונשין), ניתן להסתפק בעונש מאסר בו יישא הנאשם 1 בדרך של עבודות שירות. בכך תיחסך מהנאשם 1 ההשפעה השלילית של עונש מאסר, בצד ביצוע עונש מוחשי ממשי. כן, בדעתי לחייב את הנאשם 1 בפיצוי המתלוננים. להשפעות הקשות של עונש מאסר, בוודאי בפעם הראשונה, ראה דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, בראשות השופט ד. דורנר (2015)).

נאשם 2

27. נאשם 2 היה כבן 19 וחצי בלבד בזמן ביצוע העבירות. נאשם זה מצוי אפוא בקבוצת הגיל של "בגירים צעירים" לגביהם צוין כי יש "לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו" (ע"פ 2420/15 אבטליין אברהם נ' מדינת ישראל (29.11.15)).

28. גם בעניינו הבאתי בחשבון לקולא את הודאתו בעבירות ונטילת האחריות על ביצוען. נסיבות חייו כמפורט בתסקיר שירות המבחן קשות ודומה שאין שיחלוק שהן העומדות בבסיס מצבו והתנהגותו. גם נאשם 2, למרבה הצער, שלל נזקקות טיפולית וניתק קשר עם שירות המבחן, אשר העריך בשל כך כי ללא טיפול קיים סיכון גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד. מסקנה זו מבוססת היטב ונלמדת בראש ובראשונה מעברו הפלילי המכביד, הכולל עבירות רכוש רבות בגין אף ריצה מאסר ממושך בן 20 חודשים חרף גילו הצעיר. עם זאת, ראוי לציין כי כל העבירות שביצע הנאשם 2 בוצעו בשנים 2012-2013 (כולל אלו מושא עניינו). הנאשם 2 שוחרר ממאסר בשנת 2015 ומאז לא הסתבך עם החוק תוך שהוא מתמיד בעבודה. סנגורו טען כי יש בכך לראות תחילתו של שיקום המצדיק הימנעות משליחתו למאסר. גם שירות המבחן ציין בעניין זה כי "שליחתו מאחורי סורג ובריח תגרום לרגרסיה משמעותית בתפקודיו".

29. התלבטתי בענייניו של נאשם 2. עברו המכביד והיעדר הליך שיקומי כלשהו, מצדיקים הטלת עונש מאסר ואף משמעותי. עם זאת, ובמיוחד בשל השיהוי כאמור, ופרק הזמן הלא מבוטל בו לא ביצע הנאשם 2 עבירות (תוך שלא התעלמתי מכך שחלק מהתקופה היה אסיר), החלטתי במקרה זה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. שליחתו של נאשם 2 למאסר כעת, עלולה לגרום לנסיגה בתפקודו, בעוד שעונש מאסר בעבודות שירות בשילוב פיצוי למתלוננים, יעביר מסר ברור ותקיף בצד מתן הזדמנות לנאשם 2 להמשיך בניהול אורח חיים תקין.

נאשם 3

30. ענייניו של נאשם 3 קשה אף הוא להכרעה. גם הוא היה צעיר מאוד בעת ביצוע העבירות (כבן 18.5) ומשכך אף הוא נכלל בקבוצת "הבגירים צעירים" ולמעשה היה בגיל הקרוב לקטינות. עם זאת, לנאשם זה - חרף גילו הצעיר - עבר פלילי משמעותי והוא אף ריצה מאסר ממושך בן שנתיים. אף לאחר שחרורו (בשנת 2011) המשיך לבצע עבירות, לרבות את העבירות מושא ענייניו. הנאשם 3 צירף שני תיקים נוספים, כאשר העבירות בהן בוצעו בשנים 2014 ו-2015. מכך עולה שהנאשם 3 לא זנח את דרך הפשע והוא ממשיך לפגוע בשלום הציבור ורכושו. אין מדובר במעידה חד פעמית לאחר המאסר, אלא ברצף עבירות משך מספר שנים (2012-2015), שיש בהן ללמד כי הוא לא שינה מדרכיו וכי בחר בדרך הפשע. לכך יש להוסיף כי שירות המבחן ציין כי הנאשם 3 אינו מבטא כל נזקקות טיפולית וכן לא קיימת מצדו מוטיבציה ובשלות לטיפול בשלב זה של חייו.

31. לזכות הנאשם 3 הבאתי את גילו הצעיר - 23 כיום ו- 18.5 בעת ביצוע העבירות. כן הבאתי בחשבון את הודאתו ונטילת האחריות שביטא. עוד הבאתי בחשבון את השיהוי שבהגשת האישום וחלוף הזמן הכולל (סעיף 40יא(10) לחוק העונשין).

32. נגד הנאשם 3 תלוי ועומד מאסר מותנה בן 3 חודשים. הסנגור לא טען נגד תחולת התנאי (לפחות לא בצורה מפורשת) ואכן מדובר במאסר מותנה חב הפעלה, בין זה המקורי ובין זה המחודש, שכן העבירות מושא התיק העיקרי בוצעו בתקופת התנאי המקורית והעבירות מושא התיק המצורף (ת"פ 8379-11-15) בוצעו בתקופת חידוש התנאי. בעניין זה ראוי לציין כי בעת שנמנע בית משפט השלום בעכו מלהפעיל את המאסר המותנה והורה על חידושו, קבע כי "יש להקל באופן משמעותי עם הנאשם משיקולי שיקום". והנה, שלושה שבועות בלבד לאחר מכן הוא ביצע עבירות נוספות בצוותא עם אחר, כמפורט בכתב האישום המצורף.

33. התנהגותו של הנאשם 3 מעידה באופן מובהק שהוא אינו ראוי לכל אמון וכי יש להטיל עליו עונש שיהלום את חומרת מעשיו. לאור כך, ראוי להטיל עליו מאסר בפועל, תוך הפעלת המאסר המותנה וכן לחייבו בפיצוי המתלוננים. עם זאת, כאמור לעיל, בקביעת עונשו של נאשם זה אביא בחשבון את השיהוי שבהגשת כתב האישום, תוך שימת לב שלא קיים שיהוי ביחס לשני כתבי האישום המצורפים, ושאף הם מפעילים את המאסר המותנה.

34. לא התעלמתי מכך שהפניתי את הנאשם 3 לממונה על עבודות השירות. עשיתי כך - כפי שגם הדגשתי - על מנת שיהיו בפני מלוא אפשרויות הענישה וציניתי שאין ללמוד מכך על העונש שיוטל בסופו של דבר. לאחר שקילת כל הנתונים, לא מצאתי כי זהו העונש הראוי בנסיבות העניין (ראו: ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת**

ישראל, (23.4.2009).

35. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. **5 חודשי מאסר בפועל.** הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה החל מיום 25.5.17 וביום זה יתייצב במשרדי הממונה בטבריה.

מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתר התקופה בבית מאסר.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך 3 שנים כל עבירת רכוש. ואולם, אם יעבור עבירה כאמור שהינה עוון ירצה מתוכם 3 חודשים בלבד. עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה כלולה בגדרי עבירות התנאי.

ג. פיצוי למתלוננים כדלקמן:

לעד מספר 15 - 1,300 ש"ח

לעד מספר 18 - 700 ש"ח

לעד מספר 17 - 350 ש"ח

לעד מספר 4 - 1,000 ש"ח.

הפיצוי ישולם בתוך 60 יום במזכירות בית המשפט. המאשימה תמציא בתוך 14 יום למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכן גזר הדין.

נאשם 2

א. **5 חודשי מאסר בפועל.** הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה החל מיום 8.6.17 וביום זה יתייצב במשרדי הממונה בטבריה.

מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן עמוד 10

יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתרת התקופה בבית מאסר.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך 3 שנים כל עבירת רכוש. ואולם, אם יעבור עבירה כאמור שהינה עוון ירצה מתוכם 3 חודשים בלבד. עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה כלולה בגדרי עבירות התנאי.

ג. פיצוי למתלוננים כדלקמן:

לעד מספר 15 - 1,300 ש"ח

לעד מספר 18 - 700 ש"ח

לעד מספר 17 - 350 ש"ח

לעד מספר 4 - 1,000 ש"ח.

הפיצוי ישולם בתוך 60 יום במזכירות בית המשפט. המאשימה תמציא בתוך 14 יום למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכן גזר הדין.

נאשם 3

א. **6 חודשי מאסר בפועל.**

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 3 חודשים מת.פ 4974-03-10 (בית משפט לנוער חיפה) מיום 17.1.11 וזאת באופן מצטבר לעונש המאסר אותו הטלתי. בכך תמה ומוצתה תקופת חידוש התנאי כפי שנקבעה בת"פ 1811-10-13 ביום 10.3.15

סה"כ מוטלים על הנאשם 9 חודשי מאסר בניכוי תקופת מעצרו מיום 11.11.12 - 16.11.12

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו כל עבירת רכוש. ואולם, אם יעבור עבירה כאמור שהינה עוון ירצה מתוכם 3 חודשים בלבד. עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה כלולה בגדרי עבירות התנאי.

עמוד 11

ד. פיצוי למתלוננים כדלקמן:

לעד מספר 15 - 1,300 ש"ח

לעד מספר 18 - 700 ש"ח

לעד מספר 17 - 350 ש"ח

לעד מספר 4 - 1,000 ש"ח.

ה. הפיצוי ישולם בתוך 60 יום במזכירות בית המשפט.
המאשימה תמציא בתוך 14 יום למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלוננים
ותביא לידיעתם את תוכן גזר הדין.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות למעקב.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי

ניתן היום, י' טבת תשע"ז, 08 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.